

Presse og Information

Den Europæiske Unions Domstol
PRESSEMEDDELELSE nr. 21/20
Luxembourg den 3. marts 2020

Dom i sag C-482/18
Google Ireland Limited mod Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és
Vámigazgatósága

Den sanktionsordning, som er knyttet til den ungarske reklameafgift, er ikke forenelig med EU-retten

Derimod er EU-retten ikke til hinder for en registreringspligt, som udenlandske leverandører af reklametjenesteydelser er underlagt i forbindelse med denne afgift

I dom af 3. marts 2020, **Google Ireland** (sag C-482/18), fastslog Domstolens Store Afdeling, at **princippet om fri udveksling af tjenesteydelser i artikel 56 TEUF ikke er til hinder for den ungarske lovgivning, som underlægger leverandører af reklametjenesteydelser, der er etableret i en anden medlemsstat, en registreringspligt med henblik på betaling af den ungarske reklameafgift.** Det forholdt sig således på trods af, at leverandører af sådanne ydelser, der er etableret i Ungarn, er fritaget for denne pligt med den begrundelse, at de i forvejen er underlagt anmeldelses- og registreringskrav, eftersom de ligeledes har pligt til at betale alle andre former for afgifter på det ungarske område.

Derimod bemærkede Domstolen, at **ovennævnte princip er til hinder for den ungarske lovgivning, hvorved disse tjenesteydere, som ikke har overholdt denne registreringspligt, på få dage kan blive pålagt en række bøder, der beløbsmæssigt kan nå op på flere millioner euro,** uden at den kompetente myndighed – inden vedtagelsen af den afgørelse, der endeligt fastsætter disse bøders samlede beløb – har givet de ovennævnte tjenesteydere den fornødne tid til at opfylde deres forpligtelser, giver dem mulighed for at fremkomme med deres bemærkninger og selv undersøger overtrædelsens grovhed. Domstolen fremhævede i denne henseende, at størrelsen af bøder, der pålægges en tjenesteyder, der er etableret i Ungarn, og som i strid med de almindelige bestemmelser i den nationale skatte- og afgiftslovgivning ikke har opfyldt en tilsvarende anmeldelses- eller registreringspligt, er betydeligt lavere og ikke forhøjes ved den vedvarende manglende opfyldelse af en sådan pligt, hverken i samme omfang eller nødvendigvis inden for samme korte frister.

I den foreliggende sag havde Google Ireland, et irsk selskab, som udøver virksomhed, der er underlagt den ungarske reklameafgift, tilsidesat sin registreringspligt i forbindelse med denne afgift. Google Ireland blev i første omgang pålagt at betale en bøde på 10 mio. ungarske forint (HUF) (ca. 31 000 EUR), og derefter – i løbet af få dage – yderligere bøder, der samlet beløb sig til 1 mia. HUF (ca. 3,1 mio. EUR). Dette beløb svarede til det maksimale beløb, som var fastsat i ungarsk lovgivning, for bøder pålagt på grund af uregelmæssigheder vedrørende den pågældende afgift. Google Ireland havde for Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (forvaltnings- og arbejdsretten i Budapest, Ungarn) anfægtet foreneligheden med EU-retten dels af registreringspligten for udenlandske tjenesteydere, dels af den sanktionsordning, der var tilknyttet reklameafgiften. Denne ret anmodede Domstolen om at tage stilling til disse spørgsmål.

Domstolen bemærkede, at princippet om fri udveksling af tjenesteydelser forbyder enhver national lovgivning, som kan gøre levering af tjenesteydelser mellem medlemsstater vanskeligere end levering af tjenesteydelser internt i en medlemsstat. Dette princip kræver således ophævelse af enhver restriktion for den frie udveksling af tjenesteydelser, som følger af, at tjenesteyderen er etableret i en anden medlemsstat end den, hvor ydelsen leveres. Domstolen præciserede imidlertid, at dette forbud ikke omfatter foranstaltninger, hvis eneste virkning er at skabe yderligere omkostninger for den pågældende ydelse, og som påvirker leveringen af tjenesteydelser mellem medlemsstaterne og levering internt i en medlemsstat på samme måde.

Domstolen fastslog, at **registreringspligten i den foreliggende sag ikke var en forudsætning for udøvelse af virksomheden med reklamering på det ungarske område, og at denne pligt gjaldt uanset disse tjenesteyderes etableringssted. Denne administrative formalitet udgjorde ikke som sådan en hindring for den frie udveksling af tjenesteydelser.**

I den foreliggende sag var der således ikke tale om forskelsbehandling, der kunne udgøre en restriktion for den frie udveksling af tjenesteydelser, som følge af, at enhver tjenesteyder, der allerede var anmeldt eller registreret som betalingspligtig for en anden direkte eller indirekte skat eller afgift, der opkræves i Ungarn, var fritaget for registreringspligten. Denne fritagelse kunne ikke anses for at have en afskrækkende virkning, men indebar blot, at sådanne tjenesteydere, der allerede var registreret, ikke behøvede at foretage en unødvendig administrativ formalitet.

Med hensyn til sanktionsordningerne på skatte- og afgiftsområdet bemærkede Domstolen, at sådanne ordninger – i fravær af harmonisering på EU-niveau – fortsat henhører under medlemsstaternes kompetence, men ikke må bevirke, at de i EUF-traktaten fastsatte friheder bringes i fare.

I denne forbindelse undersøgte Domstolen, om de sanktioner, som var knyttet til manglende registrering i henhold til den pågældende nationale lov, var i strid med den frie udveksling af tjenesteydelser i henhold til artikel 56 TEUF. Domstolen konstaterede i denne henseende, at formelt set fandt den pågældende sanktionsordning anvendelse uden forskel på samtlige afgiftspligtige personer, der ikke overholder deres registreringspligt, uanset i hvilken medlemsstat de er etableret. Imidlertid er det **kun skattepligtige, der ikke er hjemmehørende i Ungarn, der reelt risikerer at blive pålagt disse sanktioner.**

Ganske vist kan leverandører af reklametjenesteydelser, der er etableret i Ungarn, pålægges sanktioner for ikke at have overholdt tilsvarende anmeldelses- og registreringsforpligtelser, som de er underlagt i henhold til den nationale skatte- og afgiftslovgivnings almindelige bestemmelser.

Den sanktionsordning, som er knyttet til reklameafgiftsloven, giver imidlertid mulighed for at pålægge bøder af en størrelse, der væsentligt overstiger de bøder, der pålægges i tilfælde af overtrædelser af registreringspligten, der begås af en leverandør af reklametjenesteydelser. Hverken bødebeløb eller frister i sidstnævnte ordning er i øvrigt lige så strenge som dem, der finder anvendelse i forbindelse med de sanktioner, der er fastsat i reklameafgiftsloven.

Heraf konkluderede Domstolen, **at denne forskelsbehandling, som den havde fastslået var uforholdsmæssig og derfor ikke kunne begrundes, udgjorde en restriktion for den frie udveksling af tjenesteydelser, som er forbudt i henhold til artikel 56 TEUF.**

BEMÆRKNING: Gennem en præjudiciel forelæggelse kan retterne i medlemsstaterne i forbindelse med retssager, der verserer for dem, forelægge Domstolen spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-retsakt. Domstolen træffer ikke afgørelse i den nationale retstvist. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen i overensstemmelse med Domstolens afgørelse, der på tilsvarende måde er bindende for andre nationale retter i sager vedrørende en tilsvarende problemstilling.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

Billeder fra domsafsigelsen er tilgængelige via »[Europe by Satellite](#)« ☎ (+32) 2 2964106